

Sin palabras (zonder woorden)

Málaga, mei 2019

*“Confía en el tiempo, que suele dar dulces salidas a muchas amargas dificultades.”
(Miguel de Cervantes)*

Vrij vertaald:

'Vertrouwen in de tijd geeft aan bittere problemen vaak zoete oplossingen'.
het stond op een suikerzakje

Ontbijt

De Spaanse cursus van een week in de plaats Málaga is helaas afgelopen. Een cursus waarbij ik mijn kennis van de Spaanse taal enigszins heb kunnen uitbreiden. Ook het overnachten op de studentenflat is ten einde. Het volgende 'hotel' waar ik logeer blijkt een soort 'Bed & Breakfast' te zijn, maar dan zonder breakfast. Wandelend met mijn tas, vind ik snel de juiste straat. Ter hoogte van het gezochte huisnummer zie ik een groot rechthoekig geel gebouw, het zou een hotel kunnen zijn. Pas bij de entree zie ik het opschrift 'Colegio'. Verder zoeken dus. Dan zie ik in het volgende blok in een portiek van een flatgebouw van acht etages, ook het juiste huisnummer in het glas boven de centrale toegangsdeur. Links een paneel met deurbellen. Opeens prijs ik mij gelukkig dat ik vanochtend toevallig nog een e-mail gezien heb met een op het laatste moment verzonden bericht met de juiste adresgegevens: Calle Dr. Galvéz Ginchero 8 - 3L. Juist die 3L is nu heel belangrijk, want nu weet ik op welke van de zestien deurbellen ik moet drukken, derde etage links. Het blijkt dus geen hotel te zijn, maar een privé flat met vier slaapkamers. Kamer 1 en 2 worden gebruikt door Richard en Sylvia, blijkbaar man en vrouw dezes huizes en de nummers 3 en 4 zijn voor gasten. Hoe die relatie tussen Richard en Sylvia in elkaar zit, kom ik niet te weten, ze schijnen nogal apart van elkaar te leven. Deze Richard wacht mij op en ik krijg de sleutel van kamer 4. Hij spreekt geen Engels, alleen Spaans. Even denk ik nog dat dit de ideale mogelijkheid zal worden om mijn Spaans te oefenen. Later blijkt dat ik hem amper nog terug zie. Blijkbaar heeft hij ook nog een baan en is 's morgens vroeg al het huis uit. De volgende dag heb ik nog wel een kort gesprek met de vrouw des huizes, Sylva, bij de lift, maar dat is dan alles wat betreft de communicatie in deze flat. In kamer 3 logeert gedurende twee nachten een stel van onbekende herkomst, maar hun heb ik niet langer dan dertig seconden in totaal gezien.

Ontbijten doe ik dagelijks in een bar-restaurant op de hoek van het volgende huizenblok. Het is een druk bezocht café, waar 's morgens veel mensen komen ontbijten. Ik heb het idee dat ik hier de enige buitenlander ben in deze wijk net buiten het toeristische centrum. Misschien is het daarom dat de norse ober mij iedere ochtend herkent. Het is een man van weinig woorden. "Het zelfde?", is het enige dat hij zegt. Als ik de rekening vraag in het Spaans en ik gebruik er wel vijf woorden voor, dan is zijn antwoord slechts: "cuarto". Daarentegen is het 's morgens in de bar een gezellige drukte, door de vele Spanjaarden die wel met elkaar converseren. Naar 's lands gewoonte doet men dat nadrukkelijk en vooral luid. De bedienden achter de bar lijken er een sport van te maken om zo hard mogelijk met het servies om te gaan, zodanig dat het net niet breekt. Klaterende geluiden van borden, gerinkel van bestek en de orders van obers naar het keukenpersoneel wedijveren met het rumoer van de tafelgasten. Door het café kabaal pak ik maar enkele Spaanse woorden op van het volk om me heen. De hoofdman achter de koffiemachine roept iedereen een duidelijk "bon dia" of "adios" toe. In deze omgeving heb ik maar weinig woorden nodig. Een groot verschil met vorige week, dat maakt dat ik me in de tweede helft van het verblijf in Málaga wat eenzaam voel.

Terras

Ik sta op het punt om de rekening te gaan vragen en ik heb al een mooie Spaanse volzin voorbereid. Vanaf het terras zie ik in de deuropening de ober staan. Beleefd steek ik mijn hand op, om dan vervolgens netjes om de rekening te gaan vragen. Maar dan maakt hij staand in de deuropening, alleen maar met zijn hand, een schrijf gebaar, een internationaal gebaar voor de rekening. Gezien de afstand kan ik alleen maar knikken, waarop de ober naar binnen sprint. Bij zijn volgende ronde over het terras, werpt hij zwijgend in het voorbijgaan een schoteltje met een kassabon op mijn tafel. In zo'n geval handel ik dan ook de rest zwijgend af. Gepast geld leg ik op het schoteltje en wijs er naar. In Málaga heeft men vaak aan weinig woorden genoeg.

Muzikanten

Ook te weinig woorden besteden de straatmuzikanten aan hun lied. Tegen het vallen van de avond, als de straat en de terrassen druk bevolkt zijn, komen de straatmuzikanten te voorschijn. Toeristen op zoek naar een restaurant, dinerende groepjes, stellen of de hangers aan de statafels, nippend aan een aperitief zijn hun publiek. Duo's met gitaar, zang en handgeklap, saxofonisten, violisten of een complete Mexicaanse band, allemaal gaan ze de terrassen langs en dan met de hoed rond. Vele malen hoor ik en steeds door andere artiesten, 'Porompero pero, Volaré, Bandelero en Cantare voorbij komen. Maar er valt mij wel iets op. Verder dan het bekende refreintje komen ze niet. Aan de woorden van de coupletten en de volledige tekst komen ze niet toe. Een refreintje, nog een refreintje en dan geld ophalen. Hebben ze haast of zouden ze echt zonder woorden zitten?

Loopje

Teveel woorden heeft de TV presentatrice nodig in haar opname midden in een drukke straat midden in Málaga. Door het centrum slingert de bekende straat Granada. Het is een aaneen rijging van terrassen, restaurants en barren. Midden in deze straat stelt een cameraman op een statief zijn camera op. Op de achterzijde van zijn jack staat de naam van een TV kanaal. Op twintig meter afstand zie ik een zeer slanke jongedame met lang blond haar, ze draagt een dasspeld microfoon op haar borst en aan haar voeten schoenen met extreem hoge en uiterst smalle naaldhakken. Zo smal dat ik met afvraag waarom ze niet omvalt. Verder draagt ze een haast KLM-blauw, slank pakje. Op een teken van de cameraman schrijdt ze glimlachend naar de camera toe, ondertussen een verhaal vertellend, ondersteund met handgebaren. Door de afstand kan ik haar net niet verstaan. Ze loopt langzaam, sneller kan waarschijnlijk niet met die schoenen.

Het moet blijkbaar over, want er liepen zo te zien terrassgangers door het beeld heen. Als ik dat zo bekijk vanachter mijn kop koffie, dan heeft het publiek niet door dat men met een TV opname bezig is.

Het moet weer over en de dame loopt chagrijnig kijkend terug naar het beginpunt. Ze zet haar stralende glimlach opnieuw aan en houdt haar praatje, lopend richting de camera. Weer fout, weer te veel mensen die voor haar langs door het beeld lopen. Ik zie het aan en vind het vermakelijk. Zeven keer doet ze haar praatje en haar loopje. Blijkbaar nog steeds niet tevreden. Dan pakken ze het anders aan. De camera gaat op de schouder van de cameraman en hij gaat op anderhalve meter voor haar staan. Ze nemen het praatje op terwijl zij vooruit loopt en de cameraman achteruit. Door de kleine ruimte tussen hen in, schieten er nu geen mensen tussendoor. In stilte hoop ik dat de achteruitlopende cameraman ergens over struikelt. Bijvoorbeeld door een botsing met één van die vele elektrische steps die onhoorbaar tussen het lopend publiek door zoeven. Maar dat gebeurt niet.

Nu zijn ze blijkbaar tevreden en staat het er goed op. Voor mij was het een smakelijke vertoning. Tien keer heeft ze haar praatje afgestoken, teveel woorden voor die dertig seconden dat ze in beeld is.

De grot

Eindelijk een vrije tafel op dit terras. De zon gaat onder, het wordt al wat donkerder en op het terras van La Cueva (De Grot) is het wat rustiger. De grote parasols tegen de zon zijn al ingeklapt. Schuin tegenover mij zit een rondborstige dame met lang zwart haar in een uitdagende gele jurk. Voor haar staat een glas Sangria en een bakje met olijven. Blijkbaar is ze een bekende van La Cueva. De roodharige serveerster maakt een praatje met haar. Een van de manlijke obers komt naar buiten en omhelst de dame in de gele jurk. Dan pas komt hij bij mijn tafel en met een doek wordt het blad afgenomen, zwijgend ...

Hij kijkt mij aan en ik zeg: "un café con leche, por favor". Alleen een uiterst subtiel knikje verraadt dat hij mij begrepen heeft. Verder wordt er niets gezegd. Vijf minuten later komt er een andere ober naar buiten en zet mijn koffie neer, zwijgend ...

De dame in de gele jurk is vertrokken, ook zwijgend. Een half glas Sangria staat er nog. Woorden zijn hier blijkbaar te veel.

Boete

Tenslotte, waar ik zelfs geen woorden voor heb, is het feit dat ik bij de terugreis op de luchthaven van Málaga nog eens de helft van het vliegticket moet bijbetalen. Ergens bij de boeking had ik wel gelezen dat je 'online' moet inchecken. Zo niet, dan zouden er mogelijk extra kosten verbonden zijn aan het inchecken op de luchthaven. Online inchecken kan vanaf dertig uur voor vertrek, dus dat kon ik dus thuis niet doen. In het Bed & Breakfast hotel had ik geen computer en printer tot de beschikking, dus daar een boardingpas uitprinten kon niet. Zal wel zien op de luchthaven, dacht ik zo. Vaak staan er dan automaten op de luchthaven voor een self-incheck.

Nadat ik een klein uur in de rij voor de incheck / bagagedrop balies van Ryanair heb gestaan in de vertrekhal, ontdekt de employée aan de balie dat ik niet ingecheckt heb. Men stuurt mij terug naar het kantoor van Ryanair ergens anders op de luchthaven. Hier kan ik aan een chagrijnige dame mijn creditkaart laten zien. Ze boekt er 55 euro van af en ik krijg een coupon met nummers en stempels mee als bewijs dat ik de boete betaald heb. Opnieuw moet ik in wachtrij voor de incheck / bagagedrop balie van Ryanair. Nu zit er een andere mevrouw. Ze kijkt zeer bedenkelijk naar mijn coupon en bijna ga ik me zorgen maken. Dan opeens lijkt het erop alsof mijn boardingpas gewoon al klaar lag en ik kan verder naar de security checks.

Ik had natuurlijk kunnen proberen alsnog op de luchthaven via mijn Ipad 'online' in te checken. Maar het was onzeker of ik wel een internet verbinding zou kunnen krijgen. Later als ik uiteindelijk bij de juiste gate zit te wachten, blijkt dat ik alleen maar wifi toegang krijg als ik met een Facebook account inlog (heb ik niet), of een LinkedIn account (heb ik niet) of een e-mail account (krijgen ze niet). Dus het betalen van die extra 55 euro was de enige manier om thuis te kunnen komen. Voor deze handelwijze van Ryanair heb echt geen woorden over.

Malaga, 22 mei 2019

V20190601